

הכי ללא קטני צבריתא לא אפי' נשרט או אכדו שריה קאמר חס הקטיר קומלה כשריה :
תורה אור **בתני** נטמא בשר וחלב קיים
אין זורק את הדם . אפי'

לר' אליעזר דעיקר פסח לאכילת
אדם קאמי : **ובמוקדשין אינו כן** .
אפילו לר' יהושע שאפילו נטמא בשר
וחלב קיים זורק את הדם דהא תרתי
איכא מחיר ושיריים שהם מחיר
אימורין למזבח : **גמ'** סורס .
ופסור מלעשות פסח שני : לא
מעבבא . כפרה דיעבד : **אולבין** .
חולה וזקן : **רב** . דאית ליה אכילת
פסחים לא מעבבא דאמר כר' נתן :
יולבין בפסח אחד . ואע"פ שאין בו
כזית לכל אחד אלא חצי אכילה לא
מעבבא : **דאי מיפסחי סני** . מה שיש
בהן יותר מכזית לכל אחד חזי להני
הנשחרים : **ואי מיפסחי סני כו'** .

[נחמס ק:]

[לעיל סא. פס'
נחמס כג. ע"פ][לעיל סא.
וע"פ]

[לעיל סא:]

[קידושין מא:
מב: ושם אפי'
ר' יוחנן]

אישתכח דחזי לכולהו דהי מינייהו
מפקת הלכך אע"ג דלא אימשיך חד
מינייהו פטורין אכל ניטמא לא חזי
אפילו אחד : **ניטמו פליו** . עד שהיה כזית
לכל אחד : **ומאי דוקא דרב** . לאוקמא
למחתי' כר' נתן דלא מעבבא ולמימרא
דמחתי' לכתחלה קאמר הא חס זרק
הורס : **נוקם כרבנן** . וימא דמחתי'
אפי' דיעבד פסול : **פסח פלמו בשר** .
קס"ד לזרק דמו ולהקטיר חלבו אכל
לאכילה לא וקמי' ואדם יולא בו ידי
חובתו : **אין מהעבבא אולבין** . חולה וזקן
בזריקה דם דאיש לפי אכלו לגבי
שמיטה כתיב : **פסח** . כריא : **גברא**
דחזי לאכילה כפי' . דכי כתיב איש לפי
אכלו אגברא כתיב דליהי גברא בר
אכילה אכל פסח לא איכפת לן אי לא
חזי : **יורק בפתסרס** . בכהניס וכלי שרת
טאריין : **ור' נתן סא** . דאמר אכילה
לא מעבבא ולא בשר ר' נתן גברא
דחזי לאכילה ומתניא קמייטא מוקי
ר' אלעזר כרבנן : **פסח במאי עסקין**
בציבור . שנטמא רוב ציבור בין שמיטה
לזריקה כגון שמת האיש ונטמא
הילכך גברי דחזי לאכילה נינהו : **גזירס**
פסח . לשנה אחרת יטמא ציבור אחר
זריקה : **ויאמרו אשקד** . מי לא
הייט טמאין בשעת אכילה ואכלט
ואע"פ ששמיטה בטהרה השתא נמי
אע"פ ששמיטה וזריקה בטהרה ניכול
בשר בעומא ולא ידעי דאשקד
בעידנא דאי זריקת דם טמאין הו
והוה ליה פסח הבא בעומא :
ואיבעית

[פ"ג חז]

[פ"ג חז. לעיל
סא. ד"ה שחמו
לעיל סא:]

[פ"ג חז. לעיל]

למה לי דבעינן גברא דחזי לאכילה מאן
לאוכליו *וורקו דמו שלא לאוכליו הפסח
חובתו כמאן נימא רבי נתן היא ולא רבנן
מחשבת אוכלין בזריקה מאן תנא להא דתנו רבנן *הרי שהיה חולה
בשעת שחיטה וחלים בשעת זריקה חלים בשעת שחיטה וחולה בשעת
זריקה אין שוחטין וזורקין עליו עד שיהא חלים בשעת שחיטה עד שעת
זריקה כמאן נימא רבנן היא ולא רבי נתן אפילו תימא רבי נתן גברא
דחזי לאכילה בעינן מאן תנא להא דתנו רבנן *שחטו בטהרה ואחר כך
נטמא הבעלים יורק הדם בטהרה ואל יאכל בשר בטומאה כמאן אמר רבי
(אליעזר) במחלוקת שניה ורבי נתן היא ורבי יוחנן אמר אפילו תימא
רבנן היא הכא במאי עסקין *בציבור דאפילו בטומאה נמי עבדי אי
בציבור אמאי אין הבשר נאכל ויורה שמא יטמאו הבעלים לאחר זריקה ויאמרו אשקד לא נטמאנו
ידעי דאשקד כי איזדריק דם בעלים טמאים הוה השתא בעלים טהורין הו
ואיבעית

דוכתי ואומר ר"י דהכא לא שייך למימר
בציבור ולא ביחיד : **כי מודה**
בנטמא . משום דלין מרס :

ולעבב לא והתניא במסכת
נפשות-תימה לר"י והא
קרא בשמיטה כתיב ומהם נפקא
דמחשבת אוכלין פסח בשמיטה אכל
בזריקה אחרן לעיל דאין מחשבת
אוכלין בזריקה ויחי פריך משמיטה
לזריקה ואומר ר"י דווקא מחשבת
אוכלין ליתא בזריקה אלא בשמיטה
אכל כשאין לו אוכלין לגמרי אף בשעת
זריקה סברא היא לפסול שהיא עיקר
עבודה כיון דבשעת שמיטה הקפיד
הכתוב אפילו למחשבת :

שאני התם דאי מיפסחי הגי כו' .
תימה לרשב"א והא בשעת
זריקה אינס יכולים לימשך וגמלא
דשתא לא חזי לאכילה וי"ל דדילמא
ר' נתן סבר כר"ס דתנן לקמן בפרק
האשה (דף פט.) נמנין ומושכין ידיהם
עד שזרק הדם אי נמי נטמאו מקלפן
או שמתו חזי להני : **ור' רבי** נתן
איש לפי אכלו למה לי דבעינן גברא
דחזי לאכילה . וא"ת לרבנן נמי לישני
הכי לעיל כי פריך ולעבב לא לימא
כי אחא קרא לעבב היינו דבעינן
גברא חזי לאכילה אכל בשר לא ולא
פירכא היא דרבנן בעו בשר חזי
לאכילה כדתיא לעיל אחרונים שאין
להם כזית אינס אוכלין וחייבין
לעשות פסח שני והא נמי לא חייקי
אחזי לא משני לר' נתן איש לפי אכלו
למזבח כדבעי למימר לעיל משום דלא
אשכחן תנא דלא מקיש אוכלין למטוין
אלא זקני דרוס למחוייהו בפרק שני
דזבחים (דף כג.) ולמאי דמוקי מחתי'
כר' נתן ז"ל דיואלין בפסח אחד
דקאמר היינו דוקא דיעבד :

לימא ר' נתן היא כו' . תימה
לר"י והכי מיתוקמא כר'
נתן והא ר' נתן ורבנן לא פליגי
אלא בבשר אכל בגברא לכ"ע בעינן
גברא דחזי לאכילה ועוד א"כ אפילו
שחטו שלא לאוכליו ועוד חזי ואחזי נקט
שחטו לאוכליו ועוד הכי פסיק
אדעתיה למימר השתא דיש מחשבת
אוכלין בזריקה הא פשוט בכולי גמרא
דאין מחשבת אוכלין בזריקה כדמוכח
בזבחים (דף ד.) ובתמיד נקטו לעיל
(דס"ח.) *אשם הבחית וגרסא לר"י דה"פ
זרק דמו שלא לאוכליו לא שזרק
שלא לשם אוכליו אלא שזעזע זריקה
היו הבעלים חולים והשתא קאמר
כמאן כר' נתן דמשמע ליה כיון דר'
נתן מיקל כלי הא ולא בעי שיהא
בשר ראוי לאכילה ה"ל לא חייש אס
אין בעלים ראויין בשעת זריקה אכל
רבנן דמחמרי ובעו שיהא בשר ראוי
לאכילה ה"ה דבעו שיהו הבעלים
ראויים לאכילה בשעת זריקה וה"ל
סבר ר' אלעזר כמון דלא בעי ר'
נתן גברא חזי אלא בשמיטה דווקא :

מזיר

בציבור אמאי אין הבשר נאכל
ואכלנו השתא נמי ניכול ולא
עליו ראשונים שיש להם
כזית (חייבין לעשר פסח)

ק"ס הלכה כ'
מה ג מיי' פסח מהלכות
פסח :
פסח :
לכה לר'
מו ד מיי' פסח מהלכות
ק"ס הלכה יד'
מו ד מיי' פסח מהלכות
קרבן פסח הלכה כ'
מו ד מיי' פסח מהלכות
ק"ס הלכה י'
מו ד מיי' פסח מהלכות
ק"ס הלכה י'
מו ד מיי' פסח מהלכות
ק"ס הלכה י'

רבינו חננאל

הא לכתחלה הא דיעבד
רואה אני דבריו ר'
אליעזר דיעבד כיון שיש
דם אע"פ שאין בשר
כיפר אבל זה שאומר
ר' אליעזר אפי' לכתחלה
יורק הדם אע"פ שאין
בשר אין אני רואה
דבריו בזה אלא דבריו
ר' יהושע אני רואה בזה
שכתחלה לא יורק אלא
אם יש בשר מותר ראוי
לאכילה *אני והא
מדינתו ודעתו ר'
יהושע שאם זרק הורצה
כלומר בדיעבד אפי' ר'
יהושע מודה ומה
דוצרך ר' יוסי לומר
רואה אני דבריו ר'
אליעזר בדיעבד רואה
דבריו הכל הוא אפריין
מורה בדיעבד בנטמא
בבשר אבל באבור ושרוף
פלגי ר' יהושע דאפילו
דיעבד לא הורצה
והאמר שורף אומר ר'
יוסי רואה אני דבריו ר'
אליעזר בדיעבד הורצה
וכר' אליעזר ולכתחלה
לא יעשה כר' יהושע :
אמר לן למיטר כיון
דסניא דשמיטתין ס"ד
דציץ מרצה על אכילת
אמאי תני דמיטת
דבריו דתנינן בפתני'
אין נאכלין אית לן
למיטר הא דאמר ר' דציץ
מרצה על אכילת לא
לחזירי דהאכל בשמיטה
דא דתני אלא לחזירי
אחרים כגון הא דתנינן
במנחות נסמא אחר
מן החלת או אית מן
חסדרים ר' יהודה אומר
שניהם ישרפו וכו' א
השם במסארתו והשרי'
יאכל ואמר רב פסח
עלה בעיץ מרצה על
אכילת פלגי רבנן סברי
כיון דאלו נאכל הציץ
מרצה עליון כפודין
חשבינן ליה הלכך
אחרם שלא נפסא אין
נפסא בשמיטה אלא
הפסחין נאכלין והפסחין
נשרפין . וסניא
דשמיטת נמי אהאי
אחרת אית לן לאשקד:
בנטמא בשר וחלב קיים
אין זורק את הדם
נטמא חלב כו' אמר רב
אם זרק הורצה ואע"פ
שהבשר פסח אכילה
פסחים לא מעבבא
אין והבשר איש לפי
אכלו למצוה אבל לעבב
לא והתניא במסכת
פסח כו' אמר רב
דאמר כר' נתן דסבר
כל ישראל יוצאין בפסח
אחד וכו' כל ישראל
אכלין בפסח אחד אלא
ש"ס אכילת פסחים לא
מעבבא ור' חייא
ודילמא שאני התם דאי
משכחי הני חזי להני
ואי משכחי הני חזי להני
אלא הא ר' נתן דתניא
בסני עליו וחזרו תמני
עליו ראשונים שיש להם
כזית (חייבין לעשר פסח)

